

□□□□□□□□□□**Ježíš obcházel všechna města i vesnice.** (35) Sestry a bratři, všimli jste si někdy, jak často v bibli zastihneme svého Mistra na cestě? On nezůstává na jednom místě, nemá doupě jako liška. Putuje křížem krážem celou zemí. Kristus nepatří jenom na jedno stanoviště, nepatří jenom jedné místní skupině lidí. Patří všem, přišel za všemi lidmi a usiluje tedy setkat se s co největším počtem posluchačů. Nečeká, až zástupy přitáhnou za ním, nýbrž on osobně vyráží za nimi. Ať o něm vědí, ať se seznámí s jeho poselstvím. Čím víc lidí uslyší radostnou zprávu o Bohu, tím víc lidí se snad v životě bude radovat. Ježíš jde a šíří radost – radost z Boha, radost z lidí kolem, radost ze života. Nemůže se natrvalo zastavit a usadit se, poněvadž radosti není nikdy dost a stále jsou na dohled tací, kteří potřebují povzbudit a potěšit. Jistě, život nabízí spoustu rozmanitých radostí a silných zážitků, ale taková ta niterná radost a síla, radost a síla, která se nutně nesměje na celé kolo a která někdy i prohrává, taková ta svatá radost a svatá síla z Ducha nejsou samozřejmostí. Člověk je nemá od přírody, dostává je od Boha darem. Tento dar víry, dar dětské důvěry k Otci Kristus rozhlašuje, kudy chodí.

Ježíš obcházel všechna města i vesnice a učil v jejich synagogách, čili ve veřejných shromaždištích. Ježíš chodí po kraji se svým učením. Prý tenkrát takových potulných učitelů bylo hodně, lepších nebo horších. Někteří to dělali zřejmě pro peníze, druzí naopak měli skutečně co ze srdce povědět. Náš Pán náležel k těm dobrým, k těm moudrým a inspirativním učitelům. Možná jsme si v církvi – a nemyslím pouze na evangelíky, ale na křesťany obecně – možná jsme si v církvi odvykli považovat Ježíše Nazaretského za učitele. Za svého učitele. V Ježíšovi vidíme spásonosného Vykupitele a Zachránce, oslavujeme ho jako Božího Syna a našeho Pána. Často mluvíme o jeho oběti, o jeho smrti a vzkříšení, o odpuštění hříchů, které z nás sňal Beránek Boží. Je dobře, že takto známe Ježíše. Ale nesmí nám sejít z mysli, že byl také učitelem. Schválně si někdy prolistujte evangelia a zjistíte, že Ježíš je často označován jako mistr, učitel, rabi, což všechno znamená přibližně totéž. Když Pán Ježíš začal působit v Galileji, tak jej právě učitelská činnost zvýraznila. On měl svoje vlastní učení, svoji speciální nauku o Bohu a o člověku, kterou vytrvale nabízel při všelijakých příležitostech. V široké nabídce různých duchovních škol existuje také Ježíšova škola. Škola s osobitými důrazy. Důraz na upřímnost a spravedlivé jednání, důraz na lásku a na odpuštění, důraz na obětavost a důvěru. Nám už tyhle věci ani moc zvláštní nepřipadají, neboť se hlásíme ke Kristově škole, zastáváme jeho učení. Týden co týden nasloucháme biblickému svědectví, jež napříč staletími vykresluje rozmanité podoby spravedlnosti a milosrdenství. Stačí však krátký pohled za hranice církve a uvidíme, že tam se tyhle zásady vytrácejí. Někde více, někde méně. A spolu s Ježíšovým učením se ze společnosti vytrácí také ta vnitřní radost a síla, svatá radost a síla.

Neboť z čeho se radovat, když chybí láska? Odkud pořád čerpat sílu, když je třeba s druhými tvrdě zápasit o co nejlepší místo na slunci?

Ježíš obcházel všechna města i vesnice a učil v jejich synagogách. To, co nabízí Ježíš, nejsou velkolepé zážitky, nejsou to ani zázraky, ani nějaké důmyslné obřady. Ježíš nabízí učení. On vyučuje zájemce o otázky Boží a lidské. Však se Kristovým stoupencům na začátku říkalo učedníci, teprve později dostali jméno křesťané. Kdo se hlásí k Ježíši Kristu, ten k němu vstoupil do učení. Od Krista přebírá soubor postřehů a moudrostí, jak se postavit k životu. Učí se u Ježíše. Vzpomeňte si na svá školní léta. Učení je dřina, vyžaduje námahu. I při velkém nadání vám nikdo do hlavy nenalije německá slovíčka nebo Pythagorovu větu. Každý žák si je musí osvojit sám, přijít jim na kloub, vstřebat je do sebe, získat je pro svou mysl a umět je uplatnit v pravou chvíli. Když Pán Ježíš učí lidi kolem sebe, požaduje od nich totéž. Přemýšlet, namáhat si mysl, zvažovat souvislosti, vstřebat a osvojit si pravidla Božího království tak, abychom je uměli používat ve všedním životě. Řešit každodenní úkoly. Člověk se nestane křesťanem nějakým zázračným způsobem, nikdo do vás nenalije křesťanství nebo víru, musíte se jim naučit. Abychom se měli od koho učit,
obcházel Ježíš všechna města i vesnice a učil v jejich synagogách.

□□□□□□□□□□ Jít k Ježíšovi do školy. Obrátit se od názoru, že už všechno vím, že už mám jednu pro vždy vyřešený postoj k Bohu a druzí lidé že mne nemohou ničím zásadním překvapit. A také se obrátit od názoru, že už se nikdy nezměním, že jsem už víceméně úplný, hotový člověk. Kristus však s nikým z nás není hotový. Stále se máme čemu u Ježíše učit – hledat, co je spravedlivé před Bohem, hledat jak druhé mít rád. Přestože i já jsem člověk v zajetí špatných zvyků a mám tisíc a jeden důvod nad sebou zlomit hůl, přesto se mohu polepšit, zlepšit se. Doučit se, co jsem opomněl. Ježíš také mně a také vám věří, že život s jeho pomocí zvládneme. Ježíš učí evangelium, my jsme vyučováni. Zde se podle mého názoru vynořuje podstatný rozdíl mezi křesťany a nekřesťany. Křesťané o sobě zcela záměrně tvrdí, že jsou učedníky. Programově, soustavně se zamýšlíme nad svým životem. Učíme se celý život uplatňovat Ježíšovy zásady. Ale můžeme říci o nekřesťanech, že i oni se celoživotně soustavně učí? Že ve svém dospělém životě sledují nějakou moudrou autoritu? Zřídka. A když už, tak podle jaké školy, jakým směrem se vyvíjejí? Je to dobré učení, je to škola hodná pozornosti nebo jenom podprůměrný učňák, kde člověk ztrácí čas? Ale není tomu spíše ještě hůř, že většina našich současníků pluje jenom na pár osvojených poučkách z mládí.

Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské škole, zní titul jedné úsměvné knížky. Podobně si někdo myslí, že už na sobě nemusí pracovat. Už žádné učení, žádné cizí názory nejsou dost směrodatné. My křesťané však zdůrazňujeme, že jsme učedníky. Že Ježíš, náš Pán, je také naším celoživotním učitelem. Můžeme být právem pyšní, že v porovnání s četnými nevěřícími stále máme chuť se vzdělávat a nechat se poučit jak správně a moudře žít. Pravda, někdy jako všichni školáci výuku nezvládáme nebo flákáme. Ale pořád na rozdíl od mnoha jiných lidí do školy ducha chodíme a aspoň někdy dáváme pozor.

Tohle o sobě nemůže říci každý.

Ježíš obcházel všechna města i vesnice a učil v jejich synagogách. Ježíšovým působištěm byly synagogy neboli židovské modlitebny. Tam se shromažďovali věřící židé i jejich nežidovští přátelé k hlavním sobotním bohoslužbám, ke svátkům a k dalším modlitbám během týdne. Do tohoto prostředí Spasitel zasadil své učení. Jednak ukázal, že navazuje na dřívější mojišské a prorocké poselství, zachycené v hebrejské bibli. A dále ukázal, že jeho učení je náboženské – že vychází ze společenství víry, že jde ruku v ruce s modlitbou a četbou svatých Písem, že to učení oslavuje Boží činy ve světě. Křesťanství nelze vytrhnout z náboženského prostředí. Ve dvacátém století někteří bohoslovci hledali, jak evangeliem zaujmout moderního, údajně nenáboženského člověka. Jak převést dávné výpovědi ze starobylého jazyka náboženského do moderní řeči. Snažili se opsat víru pomocí historických a psychologických procesů. Boha chtěli vystihnout jako Pravdu, jako Hlubinu bytí, jako Láskou. Cílem bylo, aby rozuměl i člověk, nechodící do kostela. Ty pokusy dopadly všelijak. Vždyť kdo by se chtěl modlit k Pravdě nebo zpívat chvalozpěvy Hlubině bytí? Těžko. Učitel se nemůže vždycky snížit až na úroveň žáků, musí se je snažit pozvednout, zdvihnout je výš, vz-dělat. (To je původní význam slova vzdělání – dělání někoho směrem vz-hůru. Vztyčit jeho um a rozum.) Pro život víry se o Pánu Bohu holt musíme něco naučit. Bůh je obsahem Kristova učení. Nemůžeme se mu vyhnout náhradními výrazy, pokud si chceme osvojit opravdové evangelium.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“

(36-37) Ježíšovi je líto lidí, kteří se z

evangelia nic nenaučili a které navíc nemá ani kdo učit. Zůstanou snad nepoznamenání, přijdou zkrátka? Jsou přece zralí na to, aby se jim někdo věnoval. Aby už jim někdo konečně povyprávěl a na svém vlastním životě ukázal, jak báječné je věřit v Boha. A tady nastává velký okamžik pro učedníky. Ne, ještě se sami nestávají učiteli. Ještě si musejí počkat.

Proste Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!

Učedníci se nemají bezhlavě pustit do předávání vlastních zkušeností. Hlásání víry je víc než hlásání osobních zážitků. Jde přeci o Boha a jeho království.

Proste Pána, ať vyšle dělníky.

Učedníci se mají nejprve modlit. Mají si vyžádat pověření. Svědectví církve, svědectví našeho sboru, svědectví každého z nás se odvíjí od modlitby. Teprve pak máme šanci stát se z učedníků také trochu učiteli. V evangeliu se dočteme jména prvních dvanácti učedníků. Pán vyslyšel jejich prosbu a vyslal je na svou velikou žeň. Proč by neměl vyslyšet a poslat také nás? Amen.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 09 Červenec 2007 22:28 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:22

Deuteronomium 6,4-9 167,1-3.6-7; 551; 636 1. Janova 4,16-21

Kázání na 1. neděli po Trojici 2007.